Ч. 234. Середа 28 (15) жовтня 1908. Рік XVIII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Ґавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З краевого сойму. — Справи балканьскі.

Вечірне суботнішне засідане краевого сойму розпочало ся від полагодженя наглячого внесеня поставленого пос. ґр. Дідушицким в справі ухваленя дотациї для др. Йосифа Верещиньского в висоті щорічної платні, яку він побирав, яко діяльний від 35 літ член Виділу краевого. Внесене по короткім умотивованю внескодавцем ухвалив сойм одноголосно. По подяці пос. Верещиньского всім послам за слова признаня і памяти про себе приступлено до дальшої буджетової дебати.

Консервативний пос. Пайґерт подав короткий погляд на фінансове положене в краю та зазначив, що видатки протягом 42 літ зросли в трийцятьчетверо, а в послідних 6-ти роках подвоіли ся. Видатки 1909 р. будуть о 320.700 кор. висші як в 1908 р., коли не числити тягарів, які потягнуть за собою нові закони. Головну причину фінансових клопотів в краю добачує він в односторонности нашого буджету, в якім додатки виносять 42 прц. цілого буджету тоді, як консумцийні виносять лише 18 прц. По сім обговорював податкові системи, а особливо справу підвисшеня податку від горівки, яка не повинна переступити межі 30 кор. від гектолітра. Згадавши про потребу національного і социяльного спокою в краю, обговорював він також виборчу реформу та заявив ся за загальним, але не механічно рівним правом голосованя, бо суспільність без кляс та без ґруп перестала би бути суспільностию.

За буджетом промавляв також пос. о. Пастор, вияснюючи, чому він остав в палаті „диким" та не пристає до ніякої партиї, хоч почуває себе найблизшим партиї людовців, до якої і вступить, як тілько впевнить ся, що людовці не будуть більше воювати з духовеньством. То саме, що й він, готов зробити також пос. Швед.

Против буджету промовляли пос. Король і Дудикевич. Пос. др. Король, обговоривши справу краевих фінансів, заявив свою приналежність до Русинів, впевнюючи, що він ніколи не був і не есть Великоросом чи там Москалем. З тої причини заявляє ся він за рускими школами народними і ґімназиями, хоч есть за тим, щоби наша молодїж познакомлювалась з великоруским письменством. Він осуджує партийну міжособицю серед Русинів, а заразом пятнує тих, хто бере рублї або марки та осуджує пропаґаторів православія. Він есть за згодою з Поляками, але вимагає, щоби для тої згоди дати реальні условини — не лиш на словах, але й на ділах. Коли-ж Русинів буде ся все кривдити, то з сего буде міцніти тілько радикалізм серед Русинів.

Вчерашне засідане розпочало ся о год. 10 мін. 30 відчитанем петиций, при чім пос. Крисоватий попирав петицию в справі ярмарків в Новім Селі.

По прочитаню дальших виливів відповідав правительственний комісар ґр. Лось на внесені інтерпеляциї м. и. на інтерпеляцию п. Макуха в справі неладу, який панує в товмацкій повітовій раді, на інтерпеляцию пос. Думки в справі вибору війта в Соколові, на інтерпеляцию пос. Сандуляка в справі нелеґальних громадских виборів в Яблонові та на інтерпеляцию пос. Левицкого в справі тимчасової громадскої управи в громаді Соколівці.

По тім переведено перше читане справозданя краевого Виділу про петицию громади м. Нового Санча про міскі водопроводи і канали; видано новим шпиталям в Бібрці і Косові характер загального і публичного; ухвалено завести поліпшеня в станиславівскім шпитали та візвано правительство, щоби в часі бу-

---

3)

Колись они жили...

(З російского — Леонида Андреєва).

(Дальше).

Клїніка втихала. Лише на осьвітленім коридорі, куди виходили постійно відчинені двері від комнати, сиділи доглядачки і робили панчохи, або шептали і тихо спорили. Часом перейшов котрийсь із слуг, голосно стукаючи ногами і кождий его крок виступав окремо і завмирав постепенно. Около одинацятої години завмирали і ті послідні відгуки минувшого дня і наставала дзвінка, немов із скла тишина, що ловить кождий легкий звук, передає з комнати до комнати сонні віддихи дужаючих, кашель і слабі стоги тяжко недужих. Легкі і обманчиві були ті вічні звуки і часто в них крила ся страшна загадка: чи то харчить недужий, або сама смерть вже бродить серед білих ліжок і холодних стін.

Крім першої ночи, коли Лаврентий Петрович спав кріпким сном, всі прочі ночи він не спав і они були повні нових та дивних гадок. Закинувши волохаті руки за голову, не ворушачись, він видивив ся на сьвітляний дротик електричної лямпи під синьою заслоною і думав про своє житє. Він не вірив в Бога, не хотів жити і не бояв ся смерти. Всьо, що було в нім сили і житя, всьо було розтрачене і зужите без потреби, без користи, без радости. Коли він був молодий і его волосе кучерявилось на голові, він окрадав свого господаря; его ловили і без пощади жорстоко били і він ненавидів тих, хто его бив.

В середних літах він дусив своїм капіталом маленьких людий і погорджував тими, що попадали ся в его руки, а они платили ему горячою ненавистию і страхом. Прийшла старість, а з нею й недуга і стали окрадати его самого; він ловив неосторожних і бив їх жорстоко, бив без пощади...

Так зійшло цїле его житє і було оно одною гіркою обидою і ненавистию, в котрій бистро гасли підлітаючі іскри любови і лиш холодний попіл оставляли на души. Тепер він хотів утечи від житя, позабути, але тиха ніч була люта і немилосердна і він то сьміяв ся над людскою глупотою і над глупотою своєю, то судорожно стискав зелізні вилиці, придавлюючи довге вітхане. З недовірем до того, що хто небудь може любити житє, він обертав голову до сусідного ліжка, де спав диякон. Довго і уважно розглядав він білу, неозначену в своїх чертах купу і темне пятно лиця та бороди і злобно шептав:

— Ду-ррак!

Відтак глядів на сплячого студента, котрого в день цїлувала дівчина і ще з більшою злобою поправляв ся:

— Ду-рраки!

А днем душа его завмирала і тїло послушно сповняло всьо, що прикажуть, приймало ліки і обертало ся. Та з кождим днем оно слабло і незабаром полишили его майже зовсім в спокою, неподвижне, велике, хоч обманчива величина надавала ему вигляду здоровля і сили.

Слабшав і отець диякон: менше ходив по комнатах, рідше сьміяв ся, але коли до комнати заглядало сонце, він починав балакати весело і богато дякував всім — і сонцю і лїкарям — і згадував все частїйше про яблонки „білий сок". По тім він співав: „Висшу від небес" і его темне, запале лице розяснювало ся, але рівночасно також поважніло: відразу видно було, що то співає диякон а не псалтирник. Скінчивши пісню, він підходив до Лаврентия Петровича і оповідав, яке то письмо дали ему при висьвяченю.

— От таке велике! — показував він руками. — А по нїм самі букви, самі букви. Одні чорні, другі з золотими берегами. Рідкість, єй Богу!

Він хрестив ся до образів і самосьвідомо додавав:

— А на споді архиєрейска печатка. Величезна, єй Богу! Правдива вареница. Одним словом, за милу душу! Не правда отченьку?

І він вибухав реготом, укриваючи блестячі очи в сіти тоненьких морщинок. Але сонце ховалось за сірою сніжною хмарою, в комнаті меркло і отець диякон клав ся знов до ліжка.

III.

В поли і садах ще лежав сніг, але улиці давно були чисті від него, сухі а місцями, де більше їздили, навіть піднимав ся порох. Лише з городів, окружених зелізними штахетами, та

дови 1908—1912 р. переведено найпильнійші охоронні роботи на Бистрици з доплинами, особливо в громаді Підбужу і Ступници. — Відтак приступлено до дальшої буджетової дебати. Перший промовляв пос. Т. Ценьский. Обговорював попри справи фінансові також польско-рускі відносини, заявляючи, що Поляки хотять згідного пожитя між обома народами краю, але вимагають, аби з рускої сторони залишено радикальну аґітацию. — Опісля промовляв пос. К. Левицкий, обговорюючи справу краєвих фінансів і справу польско-руского зближеня. По нїм виголосив дуже знаменну промову пос. проф. Яворский (консерв.), констатуючи м. н., що пос. Король зі своїми поглядами стоїть одинцем серед свого „русского“ клюбу. Вкінци виголосив промову пос. др. Ів. Макух, прецизуючи становище радикальних послів в соймовій палатї, та обговорюючи важке положенє галицкого селяньства.

О год. 2 мін. 35 засїданє відрочено до вечера.

Діяльність бар. Еренталя, о котрій Reichspost висловлює ся справедливо з повним признанєм, піддирає успішно мінїстер італїяньский заграничних справ Тіттоні, котрий показав ся вірним союзником. В Берлинї, Римі і у Відни уважають европейску конференцию не тілько злишною, але навіть шкідною. І задля того цїсар Вільгельм особисто звернув ся до султана, щоби єго впевнити о приязни і прихильности Нїмеччини і Австриї, а передчасне оповіщенє некористної для Туреччини проґрами европейскої конференциї, уложеної в порозуміню Ізвольского з анґлїйским секретарем держав ним Ґреєм, переконала ще більші Туреччину про неприхильність для неї Анґлії і Росиї. Туреччина побачила, що відступленєм санджаку і запорученєм єго ненарушимости тридержавний союз лїпшу прислугу зробить Туреччині, як Анґлїя і Росия. Можна отже сподївати ся, що інтриґи Анґлії стануть безуспішними і що дипльоматичні кроки Австриї і Нїмеччини увінчають ся успіхом.

Внутрішно-політичне положенє в Туреччинї викликує певні сумніви і тревогу. Пересадні вісти доводять до занепокоєня населеня. Ті тривожні вісти вправдї не дадуть ся напевно сконтролювати, богато єсть в них пересади під впливом розгорячення липневим переворотом в Туреччинї умів, але є також дещо в тих вістях правди. Вісти, що Туреччини стягнула девять стрілецких баталїонів і крім того цїлу дивізию з солуньского корпусу, вказують на те, що правительство побоює ся боротьби між молодотурками а вспятними живлами старотурецкими і дають привід до вістий далекосяглих про можливість зміни володаря Туреччини.

Положенє в Сербії дуже небезпечне, а в Білгороді відбуло ся велике протидинастичне віче, в котрім мали участь також численні офіцири. На тім вічу промовляли бесїдники завзято не тілько против Австриї, але й против сербского правительства і короля Петра.

Посланництво сербского мінїстра Милановича, на котре Сербія покладала великі надії, не повело ся в Берлинї. Але також і у Франциї не може Сербія сподївати ся лїпшого вигляду. Як Voss. Ztg. впевняє, французкий посол в Берлинї Камбон заявив Миловановичеви, що домаганє Сербії на областне розширенє зовсїм неуправнене і що Франция не думає піддержувати Сербії в тім напрямі. Сербскі дневники вдоволяють ся отже перепечатуванєм анґлїйских статий і втішають ся заявлюваною там для них прихильностию, яку нїби то Анґлїя має для Сербії. Однако всї ті надії покладані на Анґлїю і Росию непевні, а до того внутрішне положенє Сербії неясне і становище Караджорджевичів непевне. Мимо демаґоґічного поступованя королевича зродила ся там думка усунути теперішню династию і впровадити на престол анґлїйского князя, а члени південно славяньского клюбу впевняють, що бувший посол сербский в Льондонї Міятович ділав там в тім напрямі. Сербія може отже не добре вийти на такій прихильности Анґлії.

Так само другий приятель Сербії — Росия, рад би також при тій нагоді віднести користи для себе. Як відомо, Росия рада би на европейску конференцию висунути справу свобідного переїзду для росийских воєнних кораблів крізь Дарданелї і ту головно цїль має зближенє Росиї до Анґлії і Туреччини, а в Росиї сподївають ся, що в порозуміню з тими державами поведе ся Росиї утворити вугляну стацию на однім з островів Середземного моря.

Новинки.

Львів, дня 27-го жовтня 1908

— **Іменованя і перенесеня.** Краєва Рада шкільна затвердила Мих. Калитовского, дійстного учителя в ґімназиї в Дембіци, в званю учительскім і надала єму титул професора; перенесла дійст. уч. поль. ґім. в Станиславові Петриньского до ґімн. в Сокали; іменувала заступником учителя в школах середних між иншими Семена Дорундяка в рускій ґімназиї в Перемишли і перенесла між иншими заступн. уч. Ст. Вайдовича з ґімн. в Дембіци до ґімн. в Дрогобичи.

— **Спосіб перевоженя телят.** В наслїдок рескрипту ц. к. Намістництва пригадує маґістрат, що перевоженє теляг зі звязаними ногами єсть строго заказане і уважає ся за мученє зьвірят. За таку провину прислугує дирекциї полїциї у Львові вимірюванє грошевої кари до 200 К, або кари арешту від 6—14 днів. Отже до перевоженя теляг треба уживати або специяльно уряджених до того возів, або звичайних возів накритих сітками, але вязати телят не вільно.

— **Службу сїльского листоноса** заводить ся з днем 1 падолиста с. р. при ц. к. почтовім уряді в Судовій Вишни для місцевостий Княжий міст і Бортятин і при ц. к. уряді почтовім в Жиравици для місцевостий Болестрашичі, Вишатичі і Валява. При обох тих урядах почтових служба листоноса сїльского буде виконувати ся 6 разів в тиждень.

— **Курс науки дяківства.** Одержуємо слїдуюче письмо: На підставі розпорядженя Еп. Консисториї в Перемишли з дня 22 серпня 1905 ч. 4759 отвирає підписаний курс науки дяківства і нотного співу з днем 15 падолиста с. р. в Жеґестові п. loco, пов. Новий Санч. Близші інформациї інтересованим удїлить підписаний. — Володимир Мастикаш.

— **Дрібні вісти.** З днем 24 с. м. занедужало у Львові на шкарлятину 2, подужало 7, умерло 1, а позістало в лїченю 198 осіб. Наведені

з подвір вибігали тонкі струї води і розпливали ся калюжами по ріжним асфальті. І з кождої такої калюжі в обі сторони тягнули ся слїди мокрих ніг, спершу темні і численні, але дальше рідкі і мало замітні, немов товпа, яка туди переходила, була нагло піднесена у воздух і опущена що-йно в найблизшій калюжи.

Сонце лило в комнату цїлі потоки сьвітла і так пригрівало, що приходило від него ховати ся, як лїтом, і не вірило ся, що за тонкими шибами вікон воздух холодний, сьвіжий і вогкий. Сама комната, з єї високими повалами виглядала при тім сьвітлї як вузкий і душний заулок, в котрім не можна простягнути руки, щоби не наткнути ся на стїну. Голос улиці не доходив до клїніки крізь подвійні вікна, але коли рано в комнаті відчиняли велике вікно, сейчас, без переходів, вдирав ся до неї пяновеселий і голосний крик воробців. Всї инші звуки затихали перед ним, скромні і немов обиджені, а він з триюмфом розносив ся по коридорах, підвимав ся по сходах, сьміло добував ся до ляборатории і звінко перебігав по скляних дзвонах. Недужі, що находили ся на коридори, сьміяли ся з наївного, дитинно зухвалого крику, а отець диякон закривав очи, простягав вперед руки і шептав:

— Воробець! За милу душу, воробець!

Вікно закривало ся, різкий вороблячий гамір завмирав так само нагло, як і родив ся, але недужі все ще надіяли ся найти сховані єго відгуки, обережно входили до комнати, неспокійно оглядали єї і поквапно дихали розпливаючими ся филями сьвіжого воздуха.

Тепер недужі підходили частїйше до вікон і довго перестоювали коло них, протираючи пальцями і без того чисті шиби. Лиш нерадо давали мірити свою теплоту, негодували ізза того і говорили все про будуччину. І у всїх та будуччина являла ся сьвітлою і гарною, навіть у того хлопця з комнати ч. 11, що то єго оноді рано сторожі принесли до окремого числа, а відтак він незвістно куди щез — „виписав ся“, як говорили доглядачки. Многі з недужих бачили, як єго переносили разом з ліжком до окремого числа; несли єго головою вперед, і він був неподвижний, лише темні запалі очи переходили з предмету на предмет, і було в них тілько сумної, тужливої резиґнациї, що нїхто з недужих не видержував їх погляду і відвертав ся. І всї догадували ся потім, що хлопчина умер, але нїкого та смерть не зворушила і не налякала. Тут була она тим звичайним і простим, чим буває імовірно на війнї...

Умер за той час і другий недужий з тої самої, одинайцятої комнати. Був се низенький і на око досить ще сьвіжий старець, пораженний паралїжом. Ходив похитуючись в бік, одним плечем вперед і всїм недужим розповідав одну і ту саму історию: про хрещенє Руси Володимиром Великим. Що єго зворушувало в тій історії, остало незвістним, бо говорив він дуже тихо і незрозуміло, заокруглюючи слова і недоповідаючи окінчень; за те він сам був одушевлений, розмахував правою рукою і повертав правим оком — ліва сторона була у него спаралїжована. Коли находив ся в добрім настрою, він кінчив оповіданє несподївано грімким і певним окликом: „З нами Бог!“, після чого поквапно відходив, збентежено усьміхаючись і наївно закриваючи рукою лице. Але найчастїйше він був сумний і жалував ся, що єму не дають теплої купели, від котрої єму без сумніву попранило би ся. Кілька днів перед смертию визначили єму вечером теплу купіль, і він цїлий той день викликав: „З нами Бог!“ та сьміяв ся. Колиж сидів уже в купели, переходячі недужі чули скору і блаженну бесїду: се старець передавав в послїдне сторожеви, що його наглядав, историю про хрещенє Руси Володимиром Великим.

В положеню недужих осьмої комнати замітні зміни не зайшли: студент Торбецкий поправляв ся, а Лаврентий Петрович і отець диякон з кождим днем слабли. Житє і сила виходили з них так зловіщо тихо, що они самі того не догадувались і здавало ся, що они нїколи не ходили по комнаті а все так спокійно лежали на ліжках.

І все так правильно приходили лікарі в своїх білих халатах та студенти, вислухували і вистукували, говорячи між собою. В пятницю пятого тиждня в великім постї отця диякона водили на виклад, звідки він вернув зворушений і балакучий. Він заєдно сьміяв ся, хрестив ся та дякував, а часом підносив до очий хустину, після чого ті очи ставали червоні.

— Чого ви плачете, отче диякон? — питав студент.

— Ах, отченьку, коби ви знали, — відозвав ся вічливо диякон — се так гарно, за милу душу! Посадили мене Семен Миколаїч на крісло, самі стали рядом і говорять студентам: „Ог, говорять, диякон“...

(Дальше буде).

цифри в порівнаню з давнїйшими показують, що пошесть зменшає ся щораз більше. — Пошесть шкарлятини проявила ся в Збаражи, але не виступає дуже остро; було лиш кілька случаїв смерти. — Гарнїзоновий суд в Оломуцу засудив ріт-майстра 10 п. драгонів бар. Блюменкрона за то, що збиткував ся над вояками на два місяцї строгого арешту гарнїзонового. — Звістний хабарник угорский Ляскочі, про котрого ми недавно писали, а котрий по викритю его продайности десь був щез, відобрав собі житє. Жінка его дістала з якоїсь санаториї коло Грацу повідомлене, що він перед кількома днями удаючи, що іде до церкви, пішов до міста, купив собі револьвер і застрілив ся.

— Репертуар львівского руского народного театру в Станиславові (Саля тов. ім. Монюшка. Початок представленя о год. 7·30 вечером).

В четвер, дня 29 с. м. „Мари", драма в 3 діях Г. Ібсена.

В суботу, 31 с. м. в друге „Жидівка" опера в 5 діях Галевія. Гостинний виступ М. Шляфенберга.

В недїлю, 1 падолиста о год. 3 пополудни по знижених до половини цїнах: „Сватане на Гончарівцї" народна оперетка Гр. Квітки Основяненка; вечером о годинї 7·30 „Чумаки", комедия в 4 діях Карпенка Карого.

— З фабричної робітницї мілїонерка. В Гобокен під Ню-Йорком помер сего лїта Егіен (Стефан) Ґіверно, фабрикант шовкових материй, котрий більше як 30 лїт тому назад зайшов був з полудневої Франциї до Сполучених Держав і тут з часом доробив ся грубих мілїонів. Смерть его, а тепер ще й процес, який веде ся против неважности его завіщаня, пригадали романтичну подію з житя того Француза, котрий пізнїйше став американьским горожанином.

Було то 25 лїт тому назад. Вже тодї мав Ґіверно кілька прядїлень шовку в ню йорскій удїльній державі. В одній з тих фабрик працювала молода дївчина, Варвара Ґінес, котра хоч донька бідних родичів, вибивала ся всею красою правдиво американьскої раси. Притім була она енерґічна, роботяща і чесна дївчина та сповняла як найвірнїйше свої обовязки у фабрицї Ґівернода в північних горах коло Ню-Йорку. На струнку 19 лїтну красавицю звернув Ґіверно свою увагу, коли одного разу ходив по салях прядїльнї і небавком молода дївчина, що так зручно обходила ся з машиною до пряденя заінтересувала мілїонера в більшій як би здавало ся мірі. Варварка авансувала небавком на передовницю в прядїльни, а не довго тревало, як вся челядь фабрична зачала собі розповідати, що властитель фабрики буває частим гостем в біднім домі родичів красної Ґінес. Небавком навіть розійшла ся чутка, що Ґіверно повінчав ся тихцем з молодою робітницею зі своєї фабрики. Одного дня на місци стрункої Варвари станула инша передовиця а небавком появила ся й у всїх часописях Ню-Йорку та Ню-Джерзі урядова оповістка про се романтичне одружене та наробила в цїлім місті великої сензациї. Красна, молоденька панї Ґіверно знайшла ся тодї борзо в богатстві свого мужа і проявила так великі товариські здібности, що навіть круги тих „найвисших чотирох сот" не позістали замкнені для неї. З колишної фабричної дївчини, що за нуждену денну платню працювала від досьвіта до пізного вечера, стала ся надаюча тон передовиця в товаристві ню-йорских мілїонерів.

Подружє пристаркуватого мілїонера з молодою Американкою було дуже щасливе, але Ґівернодови не довго прийшло ся тїшити ся своїм щастєм. По пяти лїтах внаслїдок якоїсь пригоди на зелїзници відоймило єму руки і ноги і так мучив ся він аж до самої смерти. Перед 25 роками, коли той французкий Американець одружив ся в так романтичний спосіб, не знав нїхто, що Ґіверно мав вже у Франциї жінку і що тота навіть привела єму донечку на сьвіт. Шовковий мілїонер нїколи й словечком не згадав перед нїким про своє перше подружє, котре очевидно викликувало в нїм лиш немилу згадку. Аж по его смерти знайшла ся в завіщаню згадка про доньку Ґівернода з першого подружа, котрій записав 2000 долярів. Своїй другій жінцї Варварі з Ґінесів Ґіверно записав мілїонер крім свого величезного майна ще й свою палату з цїлим уладженєм, конї і вози в тій місцевости, де она колись родила ся, підчас коли его перша жінка і его донька, тепер панї Евгенія Віялї, котра мешкає в Ліонї, вийшли з нїчим. Ледви що отворено завіщане мілїонера, як перша его жінка подала до суду в Ню-Йорку жалобу о признане неважности завіщаня. Мати і донька з першого подружа доказують, що Ґіверно, коли перед двайцяти роками оженив ся з фабричною робітницею, ще не розвів ся був з першою жінкою. Дальше доказують они, що на помершого роблено вплив, щоби его роз'єдинити зі своєю першою родиною а наконець, що мілїонер внаслїдок спаралїжованя перед 20 роками не мав повної сьвідомости своїх духових сил і длятого нездібний був робити завіщане. Отже ню йорскі судиї будуть мусїли тепер рішати, котра з обох женщин була законною женою мілїонера, чи панї Алисия Ґіверно у Франциї, чи Американка панї Варвара Ґінес-Ґіверно.

— „Молитваки". Берлин і Станиславів то два дуже неоднакові і далеко від себе положені міста, а однак мають то спільного з собою, що лежать оба в Европі і мають „молитваків", котрі за помочию молитов уміють чудес доказувати. Ріжниця між берлиньскими а станиславівскими „молитвами" єсть лиш та, що берлиньскі т. зв. „Gesundbeter" роблять з недужих і калїків зовсїм здорових людий, а станиславівскі як зачнуть молити ся, то увільнять декого, очевидно не всїх, від служби у войску. Але мимо тої фахової ріжницї мають ті „молитваки" знов то спільного, що одні й другі як зачнуть молитвати, то вимолитвають зовсїм чужі гроші до своєї кишенї, при чім обібре ся дещо й спільникам тих молитваків. Як вже звістно, арештовано в Станиславові Шулима Лїбліха і его жінку Ройзу, котрі увільняли людий від войска, розуміє ся таких, котрі могли добре заплатити, бо в нинїшних часах чудес не показує ся за дармо. Они мали ще й спільників, що помагали їм молитвати.

Одним з таких спільників був якийсь Піні Френкель з Чорткова, прозваний Дрейґером (крутарем), котрий відсидївши вісїм місяців в кримінали, зголосив ся перед кількома місяцями у свого „начальника" і зажадав від него гроший на весїлє для своєї доньки. Коли Лїбліх не хотїв дати, Франкель зробив донос і Лїбліха по переведеню ревізиї в їх помешканю арештовано. Між иншими компромітуючими паперами знайдено також і спис тих, що хотїли увільнити ся від войска. Коло імен були повписані суми, які „добродій" побрав „на рахунок", а відтак цїла належитість і „хиби" тих, що мали ставити ся. Лїбліхи кажуть, що они зовсїм невинні люди, они від нїкого не видурювали гроший анї нїкого не підкупловали; они лиш „молили ся" за одержані гроші, а коли їх молитва була вислухана і покликаних до бранки увільнено, то они задержували собі гроші, колиж їх молитва позістала без успіху, то они вертали гроші. Цїкаво лиш, до кого Лїбліхи молили ся? Хиба не до Господа Бога. До кого направдї, то ще покищо тайна Лїбліхів, але дальше слїдство мабуть викриє, до кого.

Телеґрами.

Відень 27 жовтня. Як довідує ся кореспонденцийне бюро, рада державна збере ся імовірно дня 17 падолиста. На вибір того реченця зложила ся в першім рядї та обставина, що перед поворотом Цїсаря до Відня не можна ожидати рішеня справи димісиї мінїстрів Фідлера і Пражака, а правительство так само, як полїтичні сторонництва буде могло аж по такім рішеню приступити до приготовлень для нарад ради державної.

Відень 27 жовтня. В часї вчерашних виборів до долїшно-австрийского сойму, які відбули ся перший раз на підставі загального права голосованя, вибрано з загальної куриї у Відни на 48 послів 43 християньско-социяльних, між тими дра Люеґера і мінїстра Ґесмана, а 5 социялїстів; з міст провінциональних і сіл на 10 послів вибрано 9 християньско-суспільних а 1 социялїста в Брук над Литавою.

Прага 27 жовтня. У всїх тих містах, в котрих в послїдних часах відбули ся демонстрациї, вчерашний день минув спокійно.

Білград 27 жовтня. Після донесень часописий король Петро підписав вчера сербско-чорногорский договор в справі спільної оборони на случай війни.

Білград 27 жовтня. Провідник радикальної партиї Стоянович виїхав до Парижа.

Константинополь 27 жовтня. Тутешні часописи доносять, що рада мінїстрів відбула вчера знов нараду над проґрамою конференциї.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1908 — після часу середно-европейского.

ПРИМІТКА. Грубі числа **означають поспішні** поїзди; нічні поїзди означені **звіздкою (*)**. Нічна пора числить ся **від 6 год. вечером** до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40, 2·30, 8·55, 1·30,** 5·50*, 7·25, 9·50, 5·45, 9·50*.
„ Ряшева: 1·10.
„ Підволочиск (голов. дворець): **7·20, 12·00, 2·15,** 5·40, 10·30*.
„ Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·00,** 5·15, 10·12*.
„ Черновець: **12·20, 6·40*,** 8·07, **2·05,** 5·57, 9·30*.
„ Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·20.
„ Станиславова: 5·40*, 10·05*.
„ Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
„ Яворова: 8·26, 5·00.
„ Самбора: 8·00, 10·30, 2·00, 9·10*.
„ Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·48, 11·00*.
„ Стрия, Тухлї (від 15/6 до 30/9): 8·50
„ Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·00*, 12·45*,** 3·50, **8·25,** 8·40, **2·45,** 6·12*, 7·35*, 11·15*.
„ Ряшева: 3·30.
„ Підволочиск (головний дворець): 6·20, 10·40, **2·16,** 7·45*, 11·10*.
„ Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·08, **2·31,** 8·08*, 11·32*.
„ Черновець: **2·50*,** 6·10, **9·10,** 9·35, **2·33,** 10·38*.
„ Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·25*
„ Рави, Сокаля: 6·14, 7·10*.
„ Яворова: 6·58, 6·30*.
„ Самбора: 6·00, 9·05, 4·00, 10·45*.
„ Коломиї і Жидачева: 6·03*.
„ Перемишля, Хирова: 4·00.
„ Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·25, 6·42*.
„ Бельця: 11·05.
„ Станиславова Ворохти (від 1/7 до 15/7): 6·40

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).